

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **A. L.**
státní příslušnost Moldavská republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2024 č. j. OAM-1529/VL-VL17-VL16-
PS-2024, o zajištění

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 1. 3. 2025. Žalobce namítal, že v napadeném rozhodnutí absentují dostatečně odůvodněné a podložené úvahy vedoucí žalovaného k závěru, že nebude s příslušným orgánem veřejné moci spolupracovat, nesplní podmínky zvláštního opatření a zmaří správní rozhodnutí o vyhoštění. V odůvodnění je obsaženo jen málo relevantních důvodů a vysvětlení. Žalovanému vytkl, že nedostatečným způsobem zhodnotil možnost uložení zvláštního opatření. Konstatoval, že jediným argumentem, který žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil, je ten, že nemá vazby na Českou republiku. Bez uvedení bližšího kontextu žalovaný uvedl, že nebyl v České republice nikde hlášen k pobytu a nemá zde žádnou oficiálně hlášenou adresu ani žádné zázemí a přespává na ulici. Žalobce k tomu namítal, že ani v případě pravdivosti uvedeného tvrzení, nestačila by samotná tato skutečnost ke zdůvodnění nevyužití mírnějších opatření místo omezení osobní svobody cizince. Zdůraznil, že zákon o azylu nepresumuje pro uložení zvláštního opatření potřebu hlášené adresy pobytu. Žalovaný ignoroval většinu jím uváděných skutečností a rozhodl v rozporu se správním spisem. Žalovaný byl povinen výslovně, přehledně a logicky vysvětlit, ze kterých konkrétních skutečností vyplývá obava, že se bude chovat do budoucna protiprávně, tedy jak konkrétně ohrožuje bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, a až na základě těchto pregnantně vyjádřených a pojmenovaných obav, pak může učinit závěr, že je nezbytné přistoupit k zásahu do osobní svobody. Oficiálním důvodem jeho zajištění má být existence oprávněných důvodů se domnívat, že podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S tím nesouhlasí. Uvedl, že má oprávněné obavy o své zdraví, život a důstojnost, neboť by mu v případě návratu do země původu hrozila skutečná a vážná újma na jeho základních právech. Nehledě na současnou politickou situaci v Moldavsku a riziko války, je třeba zohlednit i jeho samotnou situaci. K Moldavsku nemá již žádnou citovou vazbu, žil tam v dětském domově a rodiče již nemá. Naopak na území České republiky má známé, u kterých pobýval a jistě by mu pomohli i v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nemá zájem mařit průběh azylového řízení a je připraven být i v pobytovém středisku a plnit všechny povinnosti uložené mu správním orgánem. Žalobce uvedl, že nelze připustit paušalizované rozhodování ve věcech jednotlivých skupin zajišťovaných cizinců. Příkladem takového přístupu je právě napadené rozhodnutí, dle něhož je důvodem k jeho zajištění pouze již to, že se nacházel na území České republiky nelegálně. Nepáchal však zde žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Vyslovil názor, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům je tyto úvahy vedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů shledal naplnění podmínek pro zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců stanovených § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Konstatoval, že žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany až po zadržení Policií ČR, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců. Z výpovědi žalobce přitom nevyplývalo naprosto nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu před jeho zadržením v ČR a umístěním do zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce naopak tvrdil, že do České republiky přicestoval již v roce 2022 za práci, kterou mu slíbil jeho známý. Potvrdil, že mu ve vlasti nic nehrozí a že má možnost se tam vrátit ke své tetě. Z jednání žalobce je tak zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu

do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám by tento krok v ČR nikdy neučinil. Žalobce sám potvrdil, že na území členských států nelegálně pobývá již delší dobu. Žalovaný zdůraznil, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. V případě žalobce nelze přistoupit k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.

3. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhл nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie č. j. KRPE-101475-24/ČJ-2024-170022 ze dne 11. 11. 2024 byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění pozdějších předpisů, a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace správního vyhoštění. Lustrací v dostupných informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidencích nežádoucích osob na území České republiky od 29. 11. 2023, a to na základě rozhodnutí č. j. KRPE-100322-24/ČJ-2023-170022-SV. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2023 č. j. KRPE-100322-24/ČJ-2023-170022-SV, které nabylo právní moci 29. 11. 2023 bylo žalobci uloženo v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., správní vyhoštění s dobou dvou let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, neboť žalobce na území pobýval bez platného cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn a bez platného oprávnění k pobytu. Doba k vycestování z území členských států Evropské unie byla rozhodnutím žalobci stanovena do 30 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, tedy nejpozději do 29. 12. 2023 a byl mu vydán výjezdní příkaz. Součástí správního spisu je i protokol o výslechu žalobce jako účastníka správního řízení ze dne 11. 11. 2024 č. j. KRPE-101475-23/ČJ-2024-170022-SV. Žalobce kromě jiného vypověděl, že je svobodný a bezdětný. V roce 2018 byl v Moldavsku odsouzen na tři roky k trestu odnětí svobody. Po propuštění v roce 2022 už nechtěl v Moldavsku pobývat a rozhodl se, že vycestuje za prací do České republiky. Dne 29. 5. 2022 přijel z Moldavska autobusem do Pardubic, kde pobýval různě u svých známých. Dne 18. 11. 2023 byl kontrolován policií. Tehdy již nedisponoval cestovním dokladem, neboť mu byl odcizen. Měl jen občanský průkaz, kterým ovšem již také nedisponuje. Žalobce potvrdil, že mu dne 18. 11. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o tom, že musí vycestovat a byl mu na dva roky udělen zákaz vstupu do České republiky. Toto však neakceptoval, protože neměl cestovní doklad ani peníze na cestu. Rozhodl se nadále setrvat na území ČR. Byl si vědom toho, že zde pobývá neoprávněně. Vydělává si občasným přeprodáváním mobilních telefonů. Není nikde hlášen k pobytu, přespává na ulici nebo u svých známých. Po celou dobu se zdržuje v okolí Pardubic. O nový cestovní doklad nepožádal. Od svého příjezdu dne 29. 5. 2022 se celou dobu zdržuje v České republice. V Moldavsku žije jeho bratr a teta. Je s nimi v telefonickém kontaktu.
5. Dne 12. 11. 2024 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody.

6. Předmětem přezkumu je rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako žadatele o mezinárodní ochranu, a v souvislosti s tím posouzení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 téhož zákona.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.
8. Podle ust. 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
9. Podle ust. § 47 odst. 1 zákona o azylu zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
10. Soud zastává názor, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí v dostatečné míře vypořádal s nemožností aplikace zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu a sdílí jeho závěry, že o neúčinnosti zvláštního opatření svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu České republiky bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, ale také jeho zcela účelové jednání spočívající v tom, že mezinárodní ochrany se začal opakovaně domáhat teprve po svém zadržení Policií ČR a zajištění za účelem realizace správního vyhoštění. S ohledem na výše uvedené okolnosti je nutno dospět k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal toliko ve snaze oddálit, zmařit nebo znemožnit realizaci vyhoštění, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou. Žalobci již v roce 2023 bylo uloženo správní vyhoštění, přičemž do 29. 12. 2023 měl vycestovat. Výjezdní příkaz žalobce nerespektoval a nadále neoprávněně pobýval na území České republiky. Dne 10. 11. 2024 byl kontrolován hlídkou policie a poté byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Následně 12. 11. 2024 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. I dle názoru soudu propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné a před vydáním napadeného rozhodnutí byly hodnoceny potenciální alternativy k zajištění. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu.
11. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

12. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 16.12.2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně